

16. szám.

Budapest, 1874.

KIS VASÁRNAPI ÚJSÁG.

KÉPES HETILAP

(AZ IFJUSÁG SZÁMÁRA.)

Második évfolyam.

MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

ELŐFIZETÉSI ÁR: egész évre 6 frt., félévre 3 frt.

A BŰVÉSZ.

Elbeszélés. (Folytatás.)

Altenbergben egyszersmind marhavásár is volt, s az eladásra hajtott állatok már nagy számmal ki valának állítva a tágas téren, mely a város középpontját képezi. E piacon, magas talapzaton, egy kőoszlop emelkedett, tetején régi kőszoborral, mely némelyek szerint Gusztáv Adolf svéd királyt, mások szerint ellenben egy nagyon rég elhunyt főpapot ábrázolt, a kit fegyveresen örökitettek meg, hogy ezáltal a harczoló egyházat jelképezzék. Minthogy ez utóbbi vélemény tulnyomó volt, azért a szobrot általában „a pánczélos mesternek“ nevezték.

Piepmeyer tanár a pánczélos mester mellett állítá fel „színházát“, mely színes rudakra feszített ponyva-sátorból állt. Egy másik szomszéd bódében a három-mázsás óriás-nő, az ugynevezett „szép svéd leány“ mutogatta magát, e mellett egy másikban pedig a „vad emberevő“, a ki szörnyű éhsége s a felhízlalt szép szomszédnő miatt vas lánczra volt verve, s ki — mint a hirdetés mondá — naponkint husz font nyers lóhúst eszik meg. Állatsereglet sem hiányzott; ennek ajtajában egy ember rekedt hangon

hivogató a közönséget, hogy nézzék meg „Európa legelső állatseregletét.“

— Minden természetes, uraim és hölgyeim, csak tessék besétálni e csodálatra méltó állatokhoz. — semmi sem kitömvél! — kiáltá. — Mind igazi teremtmény! Itt van egy csörgökigyó, mely már három hét óta semmit sem evett, hanem minden öt perczben etetik. Aztán a nagy, világhírű tengeri farkas, csak halakat és rákokat eszik, s különben senkit sem bánt! Továbbá itt látható egy kis majom, a „szelid Henrik“, kötélen hintálózva, meghalt Erfurtban, — valamint egy vizsla, a mely jó reggelt mond és úgy fütyöl, mint a gimpli, — mind a kettő spiritusban. Aztán itt látni Theodor császár elefántfogait és egy egyiptomi királyleány kiszáritott mumiáját a pergami-dökből, — minden élő és egészen szelid!

A piac tömve volt emberekkel, kik nem törődve a nap forróságával, feszült figyelemmel bámulták a különféle bódékat és nyilvános mű-mutatványokat, s csendes borzadálylyal hallgatták az emberevőt, a ki dühösen kiabált hus után, lánczát csörgetve, vagy szemlélték a négert, a ki vastag ajku száját fülig feltátva, harminczkét fogával mint egy czápa meredt az előtte csodaállatoknak látszó fehérarczuakra. Mások a

laczikonyhák felé özönlöttek, hol enni- és innivalót kaptak. Kiabálás, dalolás, nevetés, zeneszó, verkli, harmonika, az árusok és vevők alkudozása, közbe-közbe a szarvasmarhák bögése, — mindez együtt hiven megfelelt a népes vásárnak.

Piepmeyer tanár és Anasztázia asszony felöltöztek a „munkához.“ A tanár csilámmal kivarrt rövid, testhez álló janklít viselt levelibéka-zöld félbársonyból, és szűk nadrágot, melynek eredeti színét, a hosszú használat miatt, nagyítóüveggel sem lehetne fölismerni. Anasztázia gömbölyded alakját kurta piros szoknya keríté vörös tricot-val (szűk nadrág), míg fején valami hálósipkaféle főveg ült két strucztozzal. A művészpár két gyermeke, egy fiu és egy leány, öt-hat évesek, — békának volt öltözve, s a sátor bejárásánál egy, deszkából összeütött emelvényen guggoltak, dobbal és csemettyével felszerelve, hogy e fülszakgató muzsikával a vásári népet oda csöditsek. Lerche György, még nem lévén beavatva a „művészet“ titkaiba, mint inas szerepelt — kopott vörös frakkban és fehér vitorlavászon nadrágban. A doboló és csemettye két gyermek mellett ott ült a kövér mopszli, kék kabátban, és semmivel nem törődő közönyösséggel nézett a levegőbe.

És Piepmeyer tanár nagyhangu öndicsérete megtette hatását a tömegre, — Anasztázia asszony, ki egy asztalnál ült, alig győzte besöpörni a sok réz- és ezüst-pénzdarabot, melyek jobbról-balról az asztalra hulltak. A tanár mutatványai nagyon hálás közönségre találtak; minden ugrás, bukfenec, tótágas, kézenjárás hangos csodálatra ragadá a merev testmozgásu falusi népet. Anasztázia kötél-tánczánál ellenben nem annyira a tanárnét, mint inkább a kötelelet bámulták, hogy ez oly hustömeget el birt tartani. A közönségnek is megvan a maga szeszélye, de azzal a művésznő nem igen törődött.

A vásári vendégek általános vidámságát egyszerre egy váratlan esemény zavará meg.

Feldkümmel gazda a szomszéd faluból egy pompás fiatal bikát hajtott a vásárra. A zaj, úgy látszik, megzavarta a falusi csendhez szokott állatot, mert haragos szemekkel tekintgetett ide-oda, nyugtalanul

kapalózott első lábaival és rángatta a kötelelet, mely szarvára hurkolva, a „pánczélos mester“ egyik lábához volt kötve. A vörös frakk, melyben Lerche György néha-néha a sátor előtt megjelent, méginkább fokozá dühét, mert tudvalevőleg a bikák és a pulykák ki nem állhatják a vörös színt.

Egyszerre százhangu kiáltás reszketetete meg a léget, s mindjárt ezután tompa zuhanás hallatszott. A dühös bika addig rángatta a kötelelet, míg végre az idővásitotta kő mestert lerántotta talapzatáról, s az éppen egy élelmiszereket árulónak a bódéjára zuhant, úgy hogy a boros és liqueurös üvegek ezer darabra törtek s a zsemlyék, kalácsok és virstlik messze szétzórodtak.

A bika szabad volt. Fejét szügyébe vágva és farkával csapkodva egy ideig háttározatlanul állt, nem tudva, mely irányban engedjen dühének szabad utat. Valami szerencsétlen véletlen úgy akará, hogy Anasztázia asszony éppen kilépjen a sátorból, az asztal mellett talán kissé pihenendő. A mint a dühös állat e csodálatos alakot vörös szoknyájában megpillantá, elbödülve egyenest feléje rohant, s a másik pillanatban Anasztáziát már szarvaira kapta.

Most iszonyu zavar támadt. Benn a nézők a kívülről hangzó rikoltozásra megijedtek, és egymást eltaposva s egymáson keresztülbukva tolakodtak kifelé, míg mások a ponyva-sátor alatt négykézláb másztak ki a szabadba. A két béka siránkozva ült a sátor tetején, hová őket a rémület üzte. Lerche György, ki ügyes félreugrással kikerülte a dühöngő állat rohamát, felragadta a gyámoltalanul ülő mopszlit s felmászott a pánczélos mester által elhagyott magas talapzatra. Már ott találta a félelmében remegő négert, valamint a láucz-esörgető emberevőt.

— Ide már senki sem fér föl, — kiáltá az emberevő, midőn többen is készültek oda felkapaszkodni. — A ki ide akar jönni, azt orron ütöm!

— Inkább ordits, — sugá a néger az emberevőnek; — ha fecsegni hallanak, utoljára még verést kapunk. Ugy kell tened, mintha valakit meg akarnál enni!

Az emberevő belátta e tanács czélszerűségét. Szörnyen felordított s az alant

állók felé kapkodott körmeivel, mint egy tigris. Mindenki rémulten hátrált. A pánczélos mester talapzatán levő kannibál veszedelmesebbnek látszott a dühöngő bikánál.

A jelenet, melyben a főszereplő a bika volt, e közben lényegesen megváltozott. Mindenfelől mészároslegények és hajcsárok siettek oda, vastag fütykösökkel, és körbe fogták a négylábu rebellist. Hanem ezáltal a kötél tánczosnő helyzete nem lett kényelmesebb. Ő egy merész fordulattal a bika szarvairól annak hátára vetette magát, s úgy ült rajta mint a lovon, egyre sikoltozva, míg férje a körben forgó bika farkába kapaszkodott, s halálmegvetéssel és teljes erejéből dolgozott, hogy nejjének elragadtatását megakadályozza.

Piepmeyer tanár művészársaságának ma határozottan szerencsétlen napja volt. Sztázi asszony és férjének csodálatos helyzete szolgáltatott tán okot arra, hogy nemcsak a megrémült tömeg, de maguk a mészárosok és hajcsárok is azt kezdték hinni, miszerint ez az egész csak kicsinált dolog, s a komédiások csak ügyességöket akarták a bikával bemutatni. A vad állat minden ugrása, az önkénytelen lovagnő minden mozdulata s a szerencsétlen tanár ugrándozása hangos tetszéskiáltással fogadtatott. Így mult el néhány kínos perc, míg nem a bikának egy roppant ugrása véget vetett a komédiának. Anasztázia, mintha mozsárból lötték volna ki, átrepült egy fa bódén, mely mögött egy eleven tengeri kuttyát mutogattak. Elképzeltük a művésznő rémulését, midőn hirtelen egy vízzel teli nagy kádban ült a tengeri kutya mellett. De még rosszabbul járt a tanár. A bika kirugott, s körmével éppen száját találta, úgy hogy egypár fogát is kirugta.

Most a mészárosok és hajcsárok sem vették tréfára a dolgot, hanem nekiláttak, — s rövid idő múlva a bika meg lett kötözve, és illető helyére, rokonfelei közé vitetett.

Midőn a zajongó embertömeg éppen szét akart oszolni, új lárma és segélykiáltás hallatszott. Nők s gyermekek futottak sivalkodva, s menekülő férfiak sem hiányoztak.

— Üssétek agyon! Puskát ide! — kiáltá néhány hang.

— Meneküljétek! az emberevő kitört!

— Agyon kell ütni! Verjétek agyon!

Az emberevő helyzete veszélyessé vált. Mint tudjuk, ő az általános rémulatban a pánczélos mester talapzatára menekült, s most a veszély elmúltával gyorsan vissza akart térni bódéjába. Hanem a mint a talapzatról leugrott, ezt a körülállók annak vélték, hogy valakit fel akar reggelizni, s mindenki szétfutott.

— Helyet, jönnek a hajcsárok, azok majd elbánnak a szörnyeteggel! — kiáltá egy ember, a ki egy födeles kocsi tetejére menekült.

És csakugyan hallatszottak a bátor hajcsárok nehéz csizmáinak léptei, a kik furkóbotjaikat rázva oda siettek.

A szorongatott emberevő csak gyors visszavonulásra gondolt, s hatalmas ugrásokkal sietett keresztül az embertömegben, mely lánczának csörgésére nyakrafőre igyekezett kitérni előle.

— Segítség! segítség! Megfogott! — már harap! — kiáltá torkaszakadtából egy kövér nő, a ki a mögötte futó testes ur szuszogását az üldöző kannibál falni vágyásának tulajdonítá.

— Segítség! — ismétlé a kiáltást száz viszhang; — a szörnyeteg meg akarja enni Mannevitzen adószedőjét, már megharapta!

Az emberevő bukdácsolt, mint egy üzőbe vett fűrj, — de semmit sem használt. Habár megint elkezdett ordítani és körmeit mutatta, a hajcsárok rárohantak s néhány kemény csapást mértek rá.

— Policzáj! hol a policzáj?! Én megfizetem adómat, hát meg kell engem védenie! — kiáltá teletorokkal az emberevő.

— Üssétek agyon! ő meg akart enni egy asszonyt! — hangzott a tömeg közt.

— Az hazugság! én éppenséggel nem eszem embert! — viszonzá a szorongatott. — Mielőtt beálltam művésznak, czipész voltam és Krummbiegelnek hívnak!

— Ne higyetek neki, csak úgy teszi magát, — szólalt meg egy ember egy nagy láda tetejéről, éppen egy virstli utolsó darabját a szájához emelve. — Ismerek egy asszonyt, a kinek van egy nagybátyja, a ki matróz, és ő csak egy negyedóra előtt, midőn e szörnyeteg ott ült a kövön, azt bizonygatá, hogy ez Kapucziniából való em-

berevő, s még hozzá a legveszedelmesebb fajtájú, kit a vízbe kellene fulasztani, a hol legmélyebb.

Valóban ideje volt, hogy a rendőrök megjelentek, kik aztán a kékre vert ember-evőt megmentették a népdüh elől. Fütyülő és kiáltozó csoporttól körülvéve, a városházához vezették, hol végre sikerült magát igazolnia a békés lakosok s különösen az adószedőné élete elleni merénylet vádja ellenében.

Mig a szerencsétlen emberevőt ily balsors érte, Lerche György is, karján a mopszlival, le akart szállni menhelyéről, midőn a néger egyszerre könyekre fakadt.

— Hát téged mi lelt? — kérde György.

A néger kezei közé vette a mopszli fejét és zokogva kiáltá:

— Írgalmas ég, mennyire hasonlít szegény kis hugomhoz, a ki meghalt!

A négernek kis huga elvesztése fölötti további siránkozását félbeszakította a két béka, kiket Piepmeyer elküldött, hogy a gyáván eltűnt inast keressék meg és hozzák haza. Ő tehát leszállt a talapzatról, átlépett a földön heverő „pánczélos mesteren,” és követte a békákat a félig felfordult ponyva-arenába.

Anasztázia, még elbódítva az önkénytelen lovaglás, repülés és a tengeri kutyával való fürdés által, ruháiból facsarta a vizet. Piepmeyer tanár, kinek szája annyira megdagadt, hogy ökörszájhoz hasonlított, a szökevényt ökölsapásokkal fogadta.

— Hát azért fogadtalak fel, hogy a szükségben az üzletet cserben hagyod? — rikácsolá Piepmeyer, mint egy kalkuttai kakas; — nesze neked, te semmirevaló, nesze ez is, meg ez is!

György visszaugrott; ártatlanságának érzetében szörnyű harag fogta el, melynek legelső kitörése az vala, hogy princípálisának fejéhez vágta a mopszlit.

Hanem ezzel csak olajat öntött a tüzre! Most Anasztázia is ellene fordult. György e kettős támadásnak, habár az ütlegeket tőle telhetőleg viszonzotta, nem birt sikeresen ellentállni. A dühös házaspár letépte róla a vörös frakkot, s végre azon udvariatlan bucsuszóval, hogy menjen a pokolba, kilökték a sátorból.

— E g y s z e r voltam inas a gymna-

stika, akrobatika és magia egyik tanáránál, de többé soha életemben! — gondolá magában György, midőn a tanár utazó-kocsijának ládájából előhuzta szegényes ruháit. — Most ismét itt állok, szegényen és ott-hon nélkül, mint egy hajótört; de jöjjön bármi, — Ochsenhausenba, a keményszivü Metzler mesterhez nem térek vissza. A jó Isten majd csak megsegít, — ez az egy, a mi vigaszt nyújt!

(Folyt. köv.)

Megjött a kikelet.

Oly vidám s oly nyájas a nap,
Szórja a hó sugarakat,
Oh szórja szerfelett;
Mosolyog az égnek boltja,
Zöldel a halom s a róna . . .
Megjött a kikelet.

Halálából a természet
Gyönyörűen újra ébredt
S él dicső életet;
Feltámadtak a virágok,
Mindütt füvet s lombot látok . . .
Megjött a kikelet.

Mégérkoztok a madarak,
Kedves dalaik hangzanak,
Szinte zúg a berek;
Gyűjtögetik a kis méhek
S lepkék a mezőn a mézet . . .
Megjött a kikelet.

Szabadon liheg a patak,
Nincsen rajta már jégdarab,
Ez régen elveszett;
Gyönyörű az egész vidék,
Hirdeti föld s hirdeti ég:
Megjött a kikelet.

A f e c s k e.

Ünnep van-e vagy mi?
Szinte repes lelkem;
Régen nem úsztam ily
Édes érzelemben.
S oka örömömnek
Vajjon mi lehetne?
Könnyű kitalálni:
Visszajött a fecske.

viss
foly
vele
hog
tatn
• I
anny
ben,
mert
átlép
tozta

Mosolyog az égbolt,
Ragyog a nap fénye;
Arany lepke száll a
Virágok kelyhére,
Édes illattal van
A levegő telve;
És miért van mindez?
Visszajött a fecske.

Itt lenn fülemüle,
Pacsirta a légben
Örömet fejez ki
Zajos énekében.
Még a legparányibb
Fű is kéjreszketve
Emelkedik fel, hogy
Visszajött a fecske.

Megváltozott a föld
S megváltozott az ég:
Zöld és virágos az,
Ez pedig szabad s kék.
Bilincse a télnek
Széttúzva s elvetve;
Szabadság lőn, amint
Visszajött a fecske.

Vigan zúg a patak,
Mindkét partja felett
Zöld fülepel terül
S ékes virágsereg.
Hinti bájait a
Tavaszi földre, mennyre
Gazdagon, mióta
Visszajött a fecske.

Városv Mihály.

A tündérek kedvencei.

(Mese. — Vége.)

Azután Zolna megint könyveihez ült, s visszaküldte a zöldbogarat, hogy kémlelését folytassa. Ő maga is szívesen elszállt volna vele, de még nem találta meg a receptet, hogyan kell gyermekeket csizékké változtatni.

• Pedig ujjai már egészen porosak voltak, annyit lapozgatott a szüette, vén könyvekben, és szeméit már majd kinézte a fejéből; mert ha a gyermekek kastélya küszöbét átlépik, rögtön végbe kell mennie az átváltoztatásnak, mert különben nem sikerül.

A szegény rászédett gyermekek ezalatt vonakodva, remegve lépdelték át a lassan forgó termet, s három ajtót nyitottak ki egymás után, a nélkül, hogy valahol anyjok arczképét látták volna. Végre egész csüggedten kinyitották a negyedik ajtót is, — éppen azon pillanatban, melyben Zolna varázspálcájával hókusz-pókuszot csinált, — és — oh öröm! az ajtóval szemben látták édes mamájok szép, aranykeretű arczképét függni!

Most azt hitték, hogy otthonn és mentve vannak. De fájdalom! ők csak megint egy másik varázsteremben voltak, s bár hány termen siettek keresztül, mindenütt látták a királyné arczképét, melyet Zolna odavarázsol, s mindig messzebbre és messzebbre távoztak a királyi palotától.

Végre ismét találtak élő lényt az egyik teremben: egy gyönyörű paradicsom-madarat, mely aranyos kalitkában ülve ringatózék. Tollzata fehér volt mint a hó, s mégis olyan mint az izzó arany, a mint az esti nap sugarai fényében fordult, — mert kün már estefelé járt az idő.

Nefejejs hozzá sietett és tollzatát simogató.

— „Kár, hogy nem hoztam czukrot magammal!“ — mondá sajnálkozva, könyei közt is mosolyogva.

A paradicsom-madár, — mely ismét csak Thearózsa volt, — szeliden hajtá le fejcsékéjét s oly édes halk hangon kezdett csicseregni, és Holló egyszerre szóla:

— Csitt! Hallod-e, mit szól ez a madár, Nefejejs?

És Nefejejs suttogá:

— Isten tudja hogyan van az, bátyám, ma az állatok mind tudnak beszélni, mint Sylveszter éjjelén!

És most hallgatóztak és megértették, a mit a szép madár dalolt:

— Ti még most is tévedeztek és idegen házban vagytok! A kép és a talaj lábaitok alatt mind csak csalfa képzemény és varázslat. Forduljatok — oh forduljatok vissza! Hát nem tudjátok, hogy odahaza a királyi palotában minden ajtó felett a családi czimer díszlik, égszinkék, arany és bíbor színekben? Hát itt hol van olyan czimer?

A madár ezzel kiterjeszté szárnyait s kirepült az ablakon, az áldozó nap aranyos

fényében, mely tollzatát szinte elárasztá. És a gyermekek ismét meggyőződtek, hogy idegen szobákban járnak.

Most már a kis herceg is elveszté minden bátorságát, s hűgával együtt, ki alig birt a lábán állni nagy aggodalmában, — egy ajtótól a másikhoz kezdett futni a lassan-lassan forgó teremben, míg végre benéztek egy ajtón egy másik terembe, s ott látták családjuk czimerét: azurkék, arany és bibor színben pompázni.

De ez is csak szemfényvesztés, varázslat volt, mert a zöldbogár már jelentette volt urnőjének a paradicsom madár szavait. Zolna még mindig hiába kereste könyveiben azt a csíz-receptet. Ekkor nagyon mérges lett, varázspálcáját feje fölött megforgatta s kiáltá:

„Minden teremben czimer legyen,
Azur, arany és bibor színekben!”

Aztán megint visszaküldte a zöldbogarat, — mint kémet, s ő maga ismét könyveibe dugta az orrát; — már annyira sietett és aggódott, annyira nézett, hogy szemüvegén lyukat is nézett ki már s folytonosan tüszszentett a vén könyvek porától.

A gyermekek ezalatt feltartóztatlanul, kétségbeesetten siettek tovább, forró vágygal kiálták édes atyjok, a tanítók, a cselédek, sőt még Lenoir asszony nevét is, egyik teremből a másikba nyitottak, s mind-egyikben látták mamájok arczképét és családjuk czimerét, és mégsem találták magukat otthon, de mindig közelebb és közelebb értek a tündér palotájához, hol a nagy szereztlenség várja őket.

Ekkor végre — már az utolsó teremben voltak — egy öreg anyóka lépett utjokba, rongyos volt és sánta, s remegő kezeit ki-nyújtva könyörgé:

— Forduljatok vissza, forduljatok vissza! Nekem nem szabad nektek a helyes ajtót megmutatni, ezen szobák varázsa ellen nem bírok hatalommal. Hanem Thearózsa tündér küldött engem, s azt izente nektek: ne lépjetek át oly küszöbön, a melyen kereszt nincs bevésve; ez jó, ájtatos anyátok akarata szerint az egész palotában minden küszöbön alkalmaztatott!

A gyermekek megálltak a szoba közepén s nem mertek egy lépést sem tenni. Nefe-

lejcs már sirni sem tudott, csak bátyja nyakába borult és halkkal zokogott, Holló herceg pedig levette az arany karikát hűga fejéről, s mint egy igazi királyfihoz illik, oda nyújtá azt az öreg asszonynak, mondván:

— Köszönjük, jó asszony. De most nincs egyebünk ezen kis aranykarikánál. Bizonyára hosszú utat tett kegyelmed, s hozzá még szegény és beteg is. Fogadja el e csekély ajándékot s térjen vissza Thearózsa tündérhez, s mondja meg neki, hogy mi tán soha — soha sem fogunk hazatalálni, miután olyan engedetlenek voltunk s atyánk parancsa ellen cselekedtünk; — e szavaknál a sirás majd elfojtotta hangját. — Kegyelmed tud valami utat és módot, hogy innen kijuthasson, mert kegyelmed nem áll a varázs hatalma alatt úgy, mint mi. Ha tehát kijut innen és kedves királyi atyánk házához ér, akkor mondja meg neki....

A szegény királyfi tovább nem birt szólani, a zokogás elfojtá hangját.

— Mondja meg neki, — folytatá Nefe-lejcs könyezve, — hogy bocsánatot kérünk tőle, s ne búsúljon, ha többé vissza nem térünk, és — —

— És ne szídjá meg Lenoir asszonyt, mert csak mi vagyunk a hibásak...

Holló odaadá a koronát az öreg koldusnőnek. S a mint ő kezébe vette, azonnal felismerte a zöld smaragdkövek közt a zöldbogarat, mely éppen elrepülni készült, hogy urnőjét a történetkről tudósítsa, hanem az öreg — ki megint csak Thearózsa volt — hirtelen megkapta s krax! körmei közt összezúzta, — úgy kellett a gonosznak! — ő maga meg eltűnt és a gyermekek ott maradtak egyedül, nem tudván, mitevők legyenek. Térdre borultak s imádkoztak, kérték a jó Istent, ne hagyja őket elveszni, hiszen ők ezentul mindig jók és szorgalmasak lesznek, engedelmeskedni fognak és nem lesznek soha többé kíváncsiak vagy torkosak.

Kiin már egészen besötétedett s az égen a csillagok milliói ragyogtak és tündököltek, mint megannyi nyájas szemek, melyek a szegény gyermekekre mosolyogtak az éjnek csendjében.

Holló végre nekibátorodott, megfogta Nefe-lejcs kezét s azon ajtóhoz vezette őt,

mely velök szemközt vala. Mert a terem ismét lassan megfordult vala, s így helyesen számított, midőn azt hívé, hogy ez éppen azon ajtó lesz, melyen beléptek volt.

Más világosságuk nem volt a csillagok fényénél, de annál világosan látták a fehér márványküszöbön fekete márványkoczkából összeállított keresztet; ezen látványnak annyira megörültek, hogy nem is tudtak tovább menni, hanem leültek a küszöbre, átkarolták egymást, s fejeiket egymáshoz támasztva nevettek és sirtak örömben, míg végre mély álom nyomta le pilláikat.....

Egyszerre felriadtak, — úgy volt nekik, mintha az egész terem lángban állna, — de csak a fáklyák piros fénye volt, melyeket a körülöttük álló udvari eselédek tartottak, s ők a szabadban voltak — a tó partján, s fáztak...

De hát hová lettek azok a pompás termek?.....

Hát bizony azok eltűntek — semmivé lettek, — mert az olyan varázs-épületek csak éjjelig állhatnak fenn; — éjjel után szörnyű vihar támadt, s a pompás termeket elhordta, mintha csak polyva lett volna, és az alvó gyermekek leestek a tó partjára, s egyedül az menté meg őket a haláltól, hogy egy nagy halom harasztra zuhantak, melyet a szél oda hordott vala.

A királyi palota cselédsége, Lenoir asszony, az udvari urak és hölgyek s a bús király maga is, fáklyákkal átkutatták már az egész palotát, a kertet, az erdőt, hogy az elveszett gyermekeket felkeressék. S végre nagy volt az öröm, midőn őket a tó partján alva találták.

Most már öröm-ujjongások közt, mintegy diadallal visszatértek mindnyájan a királyi palotába, és a jó király annyira örvendett gyermekeinek, hogy nem is dorgálta őket engedetlenségök miatt.

Midőn elbeszélték, milyen sok idegen termekben bolyongtak s mennyire féltek és aggódtak, akkor azt felelték nekik, hogy tán nagyon fáradtak voltak s az álom elnyomta őket, és mindazt csak álmodták.

Másnap reggel két ujdonságot hallottak: az első az volt, hogy Lenoir asszony eltűnt. Azt gondolták, hogy hanyagsága miatti szégyenében titokban elutazott, — hanem

Holló és Nefelejcs többet tudtak felöle, mert az udvari kertnek szökőkutai egygyel szaporodtak, s annak mérges tekintetü, vizokádó feje nem lehetett más, mint a rozskedvü, zsémbes francia madame.

Továbbá Thearózsa tündér fekete szélü gyászlevelet kapott a Fenyveskastélyból, melyben jelentették, hogy Zolna tündér éppen éjfélnélkor annyira megharagudott valamiért, miszerint a szó szoros értelmében „mégében megpukkadt.“ Semmi se maradt belöle, csak zöld czipője.

Holló és Nefelejcs ezentul nagyon jó, szorgalmas és engedelmes gyermekek lettek, s napról-napra szebbek és okosabbak. A nyarat mindig Thearózsa tündérnél tölthették, míg ő télen át időzött nálók, s minthogy igen érzékeny volt a hideg iránt, a király gyönyörű üvegházat építtetett az ő számára, melyben kényelmesen telelhetett.

Az anya és gyermeke.

Kies völgynek virági közt
Sötét sir domborul,
Mellette egy kis leányka
Zokogva térdre hull.

„Anyám, — kiált, — sötét az éj,
Egy csillag sem ragyog,
S e magányos sötét éjben
Itt csak magam vagyok.“

„Anyám, szívem, kelj föl, kérlek,
Semmit sem ettem még,
Aludnom is kellene már,
Mindenki alszik rég.“

De semmi sem mozdul; minden
Csöndes és oly sötét, —
A leányka nyugovóra
Hajtja le kis fejét.

* * *

Kies völgynek virági közt
E két sir kit borít?
Az anya- és leányának
Takarja porait.

Jegesi Ede.

A koldus.

Ajtó előtt áll a koldus,
Imáját mondva el,
Alamizsnát kér könyörgve
Összetett kezekkel.

Egy kis gyermek jön ki hozzá
Fillérrel kezében;
Dicsértessék... mond a szegény,
És elveszi szépen.

Szegény koldus, megszanja őt
Kicsiny épp úgy, mint nagy, —
S fillérért a jótevőknek
Ő gazdag áldást hagy

Friedmann Ignác.

A vizesepp esodái.

(Vége.)

Mily különfélék, mily változók az egyes cseppek a víz nagy és egyszerű pályájában a tengerből a légbe, a légből a szárazra, a földről ismét vissza a tengerbe! Hogy lótfut a szél szárnyain némelyik; mily megfontolva száll alá szakadékokon a forráshoz, a folyamba a másik; mily lomha a harmadik, mely a jégesuesokon századokat igénylő szánutat tesz meg az oromtól, melyen mint hópehely lerakodott, az aljig, — a foglyoktól eltekintve, melyek az élet körfutásától elkapatva, a fenyőben évszázadokig vesztegelnek, vagy a földrétegekben megkövülve, mintegy bűvös álmodt alszanak, míg a föld megújulása föl nem ébreszti.

Mi rendeltetésed?

E kérdésre a felelet körülbelül így hangzanék: „a természetben semmi sem jó létre, semmi sem mulik el víz nélkül; a víz teremt és pusztít el mindent“

A mily magasra csak lépünk, a mily mélyre csak ásunk, mindenütt a víz műve van szemünk előtt, — hegyeinket ő tornyosítja fel és azok legmélyebb alapjára réteget rétegre halmozott.

Ki volt ez építész és honnan kapta az anyagot, pl. a Kárpátokhoz? Kis törpék egyesülve hozták létre; ugyanis azon vizecseppek, miknek munkásságát felebb hall-

gattunk meg. Még ma is piczi építőkövecskét visznek magukkal, melyet el lehet tőlük rabolni, ha a vizet hőségben elillanni kényszerítjük. Ha egy csepp tiszta vizet üvegdarabon elpárologtatunk, mindig finom fehér folt — köpor — marad hátra, jövőendő államok és hegyek anyaga. Honnan vette? A kis tolvajok mindenünnen visznek, vagy titkon, vagy látatlanul, feloldva, vagy nyíltan görgetve, mint kavicsot, homokot vagy iszapot. Hogy a jövőnek építsenek, mindenekelőtt elpusztítják azt, mit a multban létrehozta.

E munkásság mindig foly. Legélénkebb a sziklák rongálása. A legkeményebb sziklákban is láthatók hasadékok, melyeket a víz hozott létre, hogy ezeken a sziklákat legördítse, hengergesse, tördelje, mindinkább porrá tegye és a tenger felé vigye. — A tenger is rombol, hullámaival mint faltörő kosokkal rohanja meg martjait.

A szárazföldön azonban a víz a természetnek és az embernek sok hasznot hajt. Mindenekelőtt létrehozza a növényeknek szükséges termőföldet, és ezzel együtt ezek és az emberek lételeének feltételeit. Még a legfinomabb moh, mely a sziklákon megjelenik, sem nöhetne, ha a víz tápláló földről nem gondoskodott volna. És meddig kellett a sziklákat elmorzsolnia s szétdőrszölnie, míg a föld eléggé meglágyult, hogy benne füvek, cserjék és fák is gyökereshettek.

A víz még tápszerről is gondoskodott, mert a növény csak folyékony anyagokat bír felvenni. Sohsem hiányzó légnemű társával, a szénsavval, a növény szilárd részeit, a fát, a törzsöt, a virágzatot és a leveleket alkotja, míg a növény elhalása után azt ismét visszaadja a légnek. Ha az elfonnyadt levél vagy az elhalt törzs leesik, akkor a lég s a szabad víz a meleg segítségével feloldja a kötelleket, mely a léget s a vizet növényrosttá füzé össze, és a légnek — valamint a földnek — gáz, víz és hamu alakban adja vissza azt, a mi szoros egyesülésben a növény törzsét alkotá...

A víz az állatok és emberek testében is található, melynek $\frac{3}{4}$ része folyékony. Minden érveréssel, minden légzéssel változás történik az emberben a víz segélyével, mely a vérnek — tudvalevőleg ebből kép-

zödik és ujul meg az egész test — több mint három negyedét teszi.

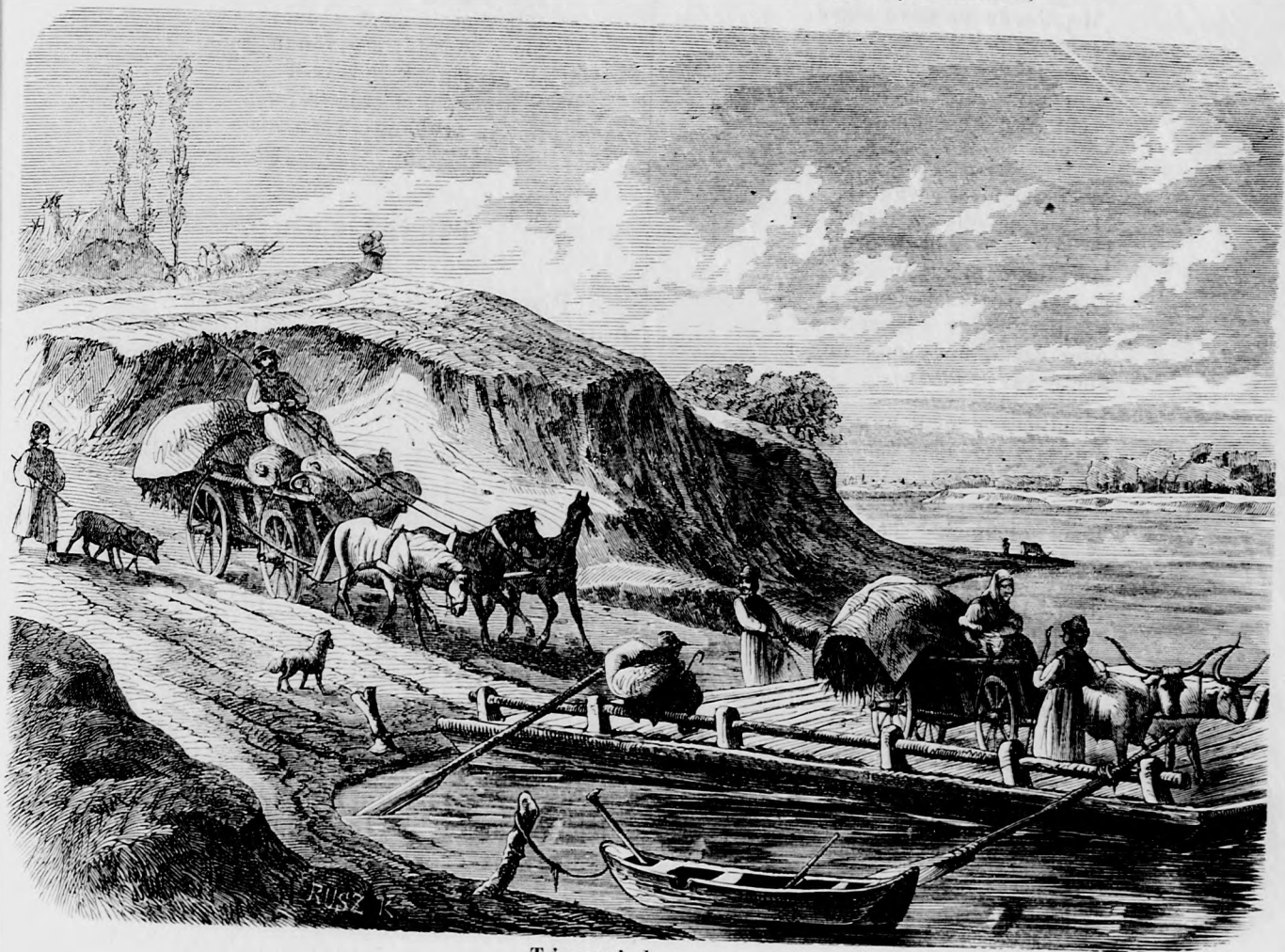
És mily szolgálatokat tesz még nekünk a víz! Fúr, farag, kalapál, fon, olajat sajtol, gabonát őröl, szóval nincs munka, t. i. hol a mozgás szerepel, melyhez nem használnánk vizet. Szolgálatait kétszeresen becsülni tanultuk, mióta tudjuk, hogy mily nagy erő rejlik a gőzben.

Az áruló bünhödése.

— Népmonda után. —

(Vége.)

Ali bégnek a haragja
Már elérte végfokát,
És ekkor maga előtt egy
Alázatos embert lát.
Hunyáskodva közelít ez
És nagymélyen leborul,

Tiszai komp.

Ha meggondoljuk, mily iszonyu időköznek kellett elfolyania, mióta az első víz-csepp a megdermedt földre hullt, s hány-szor teszi meg ez a cs p p vándorlásait a föld felett és alatt, köveken, növényeken, állatokon és végre az ember szíven keresztül, mindig tevékenyen majd építve, majd rombolva, — áhitattal és csodálkozva fogunk megállani minden kis víz-csepp előtt.

Pfa ff. Fr. után németből

Liszka Béla.

S alig várja a szavakat
A nagy bégnek ajkirul.

„No mit hoztál te hitetlen?!“
Kiált rája bős Ali,
„Hatalmas bég, tudd meg előbb
Ki vagyok,“ — kezd szólani. —
„Nagy-O oszról jöttem, uram,
Jó hirt hozok teneked,
Hallgass ki s add meg jutalmam,
S a vár még ma a tied.“

„„Azt mondom, ne fáradjatok,
Hagyjátok az ostromot,
Tudok egy oly utat, melyen
Megveszitek e romot.
Nem kívánok ezért sokat,
Csak annyit, mit érdelek,
Higy szavamnak, bizony mondom
Nem bánjátok ti azt meg.““

Ali arcán öröm ragyog
És így szól az emberhez:
„Megköszönöm szivességed,
És ha való igaz ez:
Akkor oly sok aranyat kapsz,
A mennyi bőrödbe fér,
Szent hitemre esküszöm, hogy
Nagyon gazdag lesz a bér.“ —

Az áruló most megörült,
Mert szép volt ez ígéret.
De Ali még jobban örült,
Mert látta már a véget,
A mely reá csak fényt lövell
És díszit egész sergére,
Alig várta, hogy már mikor
Jut e vár a kezére.

Elhallgatott minden ágyú,
Jancsár, aga nem támad,
Csöndes minden, mint temető,
Csönd körözi a várat,
Benn pihennek a harczosok
S nem sejtik, hogy vesztük itt;
Hogy az álnok áruló már
Járja a vár rejtekét.

Alaguton a várba ér
Nagycsendesen a török, —
Vészjelt adnak benn a várban
Mindenfelé az örök;
De hiába, veszve vannak . . .
Szondy kardját ragadja,
És a magyar hősen harczol,
De magát meg nem adja.

Pár percz mulva török kézen
Van Drégelynek hős vára,
A téreken szerte szórva
Magyar s török hullája.
Ali bég és katonái
Hálát mondnak Allahnak, —
De a gonosz árulónak
Méltó jutalmat adnak.

Az áruló jutalmat vár,
Ali pedig így beszél:
„Megkapod azt, mit ígér em,
El van érve már a cél.“ —
Most valamit suttogva mond
Néhány török harczosnak,
Ezek rögtön megragadják, —
Mások aranyat hoznak.

Élve bőrét most levonták
És megtölték arannyal,
Hogy lássák, miként a török
Nem játszik a szavával,
De másrésztül rettentésül
Hadd szolgáljon a példa;
Szólt Ali föl kacagva:
„Most miénk minden préda“

Igy veszett el Drégely vára
Gaz árulás folytával,
Igy veszett el hős Szondy is,
Kit dicsőit most a dal;
De a monda még fönmaradt
A népségnek lelkében,
S a regélő hozzáteszi:
— Az áruló így veszszén!! —

Kőrösy László.

Tiszai komp.

(Képpel.)

Bizony mégis csak szép, tekintélyes
folyó ez a mi Tiszánk, kivált így tavasz
felé, mikor megdagadt vize nem férve a
rendes mederbe, messzire kinyújtózkodik a
partokon túl.

Az ám, — a mi Tiszánk! semmiféle
nemzetnek rajtunk kívül nincs hozzá egy
mákszernyi, akarom mondani egy vizesöpp-
nyi joga is, mert földünkön ered, fut végig
és végzi be pályafutását, aztán meg oly
méltóságos, oly komoly, de néha oly szilaj,
hirtelen haragú, mint a magyar . . .

A mint a messziről megpillantott Tiszá-
hoz közeledünk, több-több utast érünk be,
hagyunk el, kik szintén arrafelé igyekez-
nek; mindenik siet, nehogy az első átszál-
lásnál be ne férjen a kompba, avagy éppen
nehogy az előbb el találjon indulni, mint
ő a révhez érne.

Ne féljetez jámbor emberek, a tiszai
komp nem olyan kis teknőféle ladikocska
ám, hogy ha még ennyien volnánk is, bele
ne férjünk valamennyien. Aztán meg révész
uraimék sem igen sietnek az átkeléssel.

Révész gazda még az igazak álmát
aludta, mikor az a batyus zsidó beült a
kompba, nehogy elkéssék. Az alsófalusi
atyafi is megérkezett kétökrös szekerevel
jó korán; de okos volt, jól felrakott a kasba
a szénából, mert tudta, hogy a várakozás-
ban könnyen rákerül arra is a sor. Be is
állított szekerevel, — de a révésznek még
hire-hamva sem volt; talán akkor fordult a

másik oldalára s tovább aludt. Gazduram aztán könnyített a járomszegen, s megmondta az asszonynak, hogy le ne szálljon az ülésből. Azzal kiment a partra, s tenyerét a homloka aljához illesztve, szétpillantott a határtalan láthatáron. Bezzeg megörült, hogy két-három kocsit is látott közeledni, — van legalább oka felköltetni s megsürgetni a révészeket.

Dejszen próbálhatod azt, földi! nem szokott János bá az első szóra hajtani.

— Mit akar kend? — kiált rá; — hiszen tán a kakas sekukorékolt volna még, ha kakas volna itt a ré-háznál. Az ördög hurezolja kendteket pitymallat előtt

— Pitymallat a ménkűt, János gazda, — felel szerényen a földi, — kenyérebéd lesz mindjárt.

— No hát falatozzék kend, — mordul rá a révész s dűnyögve befordul.

Ismét kopogtatnak az ablakon.

— Hej! itt vannak-e a révészek? — kiált be egy hang, mely úgy látszik bátrabb torokból eredt, mint a szegény kétökrös gazdáé. Az ám, egészelkes gazda, három jó lovon jött, egész kocsi-teher gabonát visz eladni a vásárra. — Jöjjenek ki kendtek, — kiált be még élesebben, — teherrel vagyok, szilajak a csikóim, be nem hajthatok, míg a kompot jól meg nem fogják.

— Eredj hát no, te, nem hallod, mamlasz, — dörmög János bácsi. S a padka mellől föltápáskodik a gazda öcsese, a ki révészbojtár, a Pesta. János bá pedig tovább folytatja dörmögését a sok nyugtalan lélek-ről, a ki nem tud pihenni, mikor még ő pihenni szeretne.

Sebaj. A komp jól ki van kötve lánczczal, a másik sarkán pedig ugyancsak erősen tartja a Pesta, bátran be lehet hajtani a kocsival, nem esik baja sem a ló lábának, sem a kocsi kerekének.

Hohó! amott ezammog még egy szénás-szekér két kis lovaeskával, most ér föl a part tetejére. Ne félj, nem késel el te sem, sem az a kanász, a ki két sertését hajtogatja a vásárra; de még az a bojtár sem, a ki amott fölebb itatja még a tulkát, s jobban ismeri az öreg révész természetét, minthogy valami nagyon siessen.

S azt hiszitek, csupa lustaságból nyujtózódik még most is János bá a vaczkon?

nem az! tudja jól, hogy legalább négy kocsinak bele kell menni a kompba, s eddig még csak három mutatkozik. A gyalogosokat nem is számítja semmibe.

Mikor végre tele van a komp s már csakugyan indulni kell, megjelenik az öreg révész is, 'csés jó napot kíván kurta szóval az utasainak, s beszedi tőlük a ré-pénzt. S mikor már azt hiszi a társaság, hogy indulnak, János gazda leül a komp végére, kihuzza csizmája szárából kurta száru debreczeni pipáját, kiveregeti nagy tempóra, előkeresi az a skót, jó zsiros frís dohánynyal keményen meggyümöszöli a kis pipát. előszedi az aczélt, a kovát, meg a taplót, s nagy esaholással rágyujt. Hiába, pipaszó nélkül kormányozni sem tudna becsületesen.

Végre megoldják a lánczot, a révészlegény s az utazók közül is a fegyverfoghatók az evezőkhöz kapnak, az öreg nagy erővel eltaszítja a kompot a parttól; — indulnak.

A kik pedig még a bennülő társaságnál is jobban örülnek ennek, azok, kik a tulsó parton már két álló óra óta kurjásznak az innenfelől szorult komp után, de a kiknek hahózására János bá még a füle botját sem mozdította.

Minek is? ott is van 2 ökrös szekér, de ha mind csupa négylovas hintó volna is, mit bánja ő? ki parancsol neki, hogy jobban siessen? A Tisza is lassu, az is szüntelen mormogó, ő pedig mi egyéb, mint annak a csöze! Természetök oly hasodló; nem csoda: mindketten tiszta magyarok, bölcsőtől sirjokig.

— á — r —

Öt hét léghajón.

Regényes utazás Afrikában.

(Képekkel.)

Verne Gyula után.

(Folytatás.)

A vadászok leszállva, kiaszott s a forró-ságtól fölrepedezett talajt találtak, s itt-ott egyes karavánoktól hátrahagyott tüzrakások nyomait, hol emberi s állati csontok vegyesen heverték a homokban. Félórai gyaloglás után hűs erdőbe értek, a felvont puskákat minden pillanatra készen tartva.

Nemsokára egy kis csoport antilopra akadtak; lehetett 10—12 darab. A keces

állatok veszélyt érezve, nyugtalankodni kezdtek, de mielőtt eliramodhattak volna, Kennedy lőtt, s a legszebbik összerogyott, míg a többi egy szempillantás alatt eltűnt a sűrűben.

Joé szerette volna az egész állatot magával czipelni, midőn egyszerre a léggömb tájáról lövés hallatszott. A két vadász ott hagyva a zsákmányt, sietve visszafelé indult. Csakhamar második lövés hangzott, j-lentve, hogy a veszély nagyobbodik.

A sűrűből kiérve, a léggömbhöz láthattak s egyszerre meggyőződtek a veszély mivoltáról. Mintegy 30 egyénből álló csapat ostromolta a félóránnyira elhagyott léggömböt. A mennyire ily messziségből kivehették, csak botokkal voltak fegyverkezve, melyekkel a léggömb köteleit, miknél fogva horgonya ki volt akasztva, nagy dühösséggel látszottak csapkodni s elszakgatni akarni.

Egy negyedórai gyors menés, vagy inkább szaladás után, midőn az ostromlók egyike a kötélen föl kezdett mászni, ismét lövés dördült el, melylyel Fergusson a vakmerőt földre terítette. Társai kissé visszavonultak, de aztán annál dühösebben folytatták az ostromot.

— Nem emberek azok, — kiáltá egyszerre Joé, míg egy pillanatra megállt, hogy lélekzetet vegyen, — hanem majmok!

— Még pedig kutyamajmok, — tevé hozzá Kennedy, — fölismervén maga is a mérges páviánokat a léggömb ostromlóiban. Joé felkaczagott.

— De azok még veszélyesebbek az embernél, — inté őt a skót; — csak siessünk.

Nemsokára lőtávolságba értek, s néhány lövésre az ostromlók, három vagy négy veszteség után szétfutottak. Mire oda érkeztek, már hirök sem volt. Fergusson örömmel fogadá társait, kik gyorsan felkapaszkodtak. Jc é eloldá a kötelet, s utra keltek.

v.

A délután és az éj első fele is egészen csendes volt, de éjfélt után szél kerekedett, mely a Viktóriát észak-nyugati irányban

hajtá. Két óra felé egy kerek, magas kúp tűnt fel a lát-határon, a Jihuela-

Mloka, mutatva, hogy jó úton mennek s mintegy 100 teng. mfdre vannak Kazeh-től, Afrika bel-sejének egyik legte-kintélyesebb telepé-től.

Folytvást kedvező széllel haladva, délutáni 2 órakor már Kazeh felett voltak, mely 350 mfdnyire fekszik a parttól. Ez utat két és fél nap alatt tették meg.

Kazeh tulajdonképen nem város, — nem egyéb, mint hat nagy, kivájt gödör, melyeknek oldalaiba vannak bevágva a lakások, kis, elkerített udvarokkal s gondosan miveltek ker-tekkel. A tartomány,

melynek Kazeh főpontját képezi, Afrika leg-pompásabb s legtermékenyebb tája; ezt a Holdhegyek nagy kerületében a Hold-vidék-nek nevezik, mert az itt lakó vad törzsek hold-imádók. Fergusson jól ismerte e körülményt, s elhatározá, hogy egy merész, de mindenesetre érdekes kalandra használja föl.

A Viktória lassankint közeledvén a földhöz, a vásártértől nem messze egy magas fa sudarára vetette ki horgonyát. Az egész

A léggömb hirtelen fölemelkedett.

lakosság összecsapódott a csodára. Nehány „varázsló,” kiket a fővegeikre rakott kagylóhéjakról lehetett megismerni, bátran közeledett. Nemsokára a tömeg is hozzájuk csatlakozott, dobok peregtek, s minden kéz majd összecsapódva, majd az ég felé emelve, nagy munkába jött. Fergusson ismerte e jeleket, s tudta, hogy kérést és esdeklést jelentenek.

Most a varázslók egy főbbje jelt adott, s egyszerre csendesség lett. Megszólította a légitasait, de előtök ismeretlen nyelven. Fergusson néhány arab szót kockáztattott, és a varázsló rögtön erre fordította a beszédet, mielőtt a tudor megértette, hogy a léggömböt az égről leszállt holdnak nézték, őket pedig a hold fiainak, kiknek most segélyüket esdík, mert szultánjuk nagyon beteg, látogassák meg hát palotájában, honnan betegsége miatt nem jöhet ki a hold fiainak tiszteletére. Fergusson késznek nyilatkozott a segélyre.

— Vannak nálam cseppek, — mondá Kennedynek; — ti addig ti maradjatok itt. Engem ne féltsetek, én kivágom magamat a bajból.

Erre a kuruzslóktól s a tömeg egy részétől kísérve, megindult, míg a nagyobb rész ott maradt, tiszteletteljesen bámulva a vélt holdat és fiait.

Fergusson a szultán palotájába vezeték, mely azonban korántsem volt palota, hanem csak meglehetősen csinos kunyhó. Ajtajában a szultán kedvenc fia fogadta a dicső jövevényt s földre borult előtte, aztán kegyesen fölemeltette általa, bevezette a szultánhoz.

Jó félóra telt bele, midőn Fergusson visszatért. Erős cseppei csakugyan segítettek a szultánon, s a megmentőt a tömeg most még nagyobb tisztelettel halmozá el. A mennyire ki lehetett venni, esdve marasztották, — de neki nagy oka volt a sietésre.

Midőn már csaknem elérte a léggömböt, a láthatár szélén felcsillámlott az igazi hold karimája.

A tömeg ösztönszerűleg csalást sejtve, kimondhatlan nyugtalanságba jött, s fenyegető hangok emelkedtek. De a tudor e válságos percben is meg tudta őrizni méltóságát, — parancsoló kézmozdulattal utat nyitott magának, s a másik percben már megragadta a kötélhágcsót.

— Egy percünk sincs veszteni való, — kiáltá erőlyesen. — Fel!

Joé a horgonyt kezdé megszabadítani, de még nem volt kész vele, midőn a kuruzsolók egyike oda ugrott, hogy őt megakadályozza.

— Hagyd abba, — parancsolá Fergusson; — ha kell, elvágjuk a kötelet.

Joé engedelmes-

kedett s gyorsan felmászott a kötélhágcsón, míg a tudor nagy erővel dolgoztatta a fűtő készüléket; a léggömb feszült, s a Joé által félig már elszabadított horgony kötelét elszakítással fenyegette.

A kuruzsló, ki a horgonnyal bajlódó Joéhoz ugrott volt, e percben az ágakon felkúszva a horgonyhoz ért, s nem tudva mit tesz, tördelni kezdé az ágakat, melyekben az meg vala kapaszkodva. Az utolsó ág nagy recsenéssel eltört, s a léggömb

A vízi lovak a moesárban.

hirtelen fölemelkedett, magával vive horgonyát is, s a rajta átvett lábakkal mint egy nyeregben ülő kuruzslót is. Lenn a tömeg éktelen ordítása, keleten az emelkedő hold piros tányéra, középen a szabadon lebegő léggömb, kötele végén egy sikoltozó szerecsennel — nem mindennapi kép!

— Agyoncsapjam ezt a vadembert? kérde Joé.

— A világért se! Ha távol leszünk a tanyáktól, szépen leteszszük valahol, csak addig kapaszkodják emberül szegény pára.

Félóra mulva, távol Kazehtől, egy rét fölött lebegve, a tudor lebocsátá a léggömböt, közelebb-közelebb a földhöz. A kuruzsló, mikor valami négy ölnyire volt a földtől, rászánta magát és leugrott; kutya baja sem történt, — talpra ugrott és futni kezdett, mint a macska, meg sem állt hazáig. A légnaajóbeliek hangos nevetéssel kísérték, aztán megint a magasba emelkedtek.

A léggömb tovább és tovább lebegett a Hold-vidék felett. Óriási fák, csodás nagyságu harasztok és fü-magasságu mohamezők váltogatták egymást. Nemsokára a Malagazara, a Tanganayika tavat tápláló folyók legnagyobbika csillant föl a buja fűvü réteken átkigyózó futtában; száz meg száz kis patak folyt belé s hajtotta le a völgyek mélyedéseiben meggyülemelő vizet a nagy tóba.

A kövér legelőkön vastag bőrű otromba állatok legelésztek, — vizilovak, — el-el-tünve, ha a magas fübe heverészték vagy a mocsárookban fetrengtek. Itt-ott egy ropant elefánt csörtetett a fák közt, mozgásba hozva koronáikat.

Kennedy szeretett volna leszállni és vadászatni, de az égen tornyosuló sötét felhők vihart jósoltak, — inkább emelkedni kellett volna, mintsem leszállni. Fergusson szerette volna az utazás irányát is megváltoztatni, csak lehetséges lett volna. Az utasok felett terjengő felhők egyre sűrűbékké váltak, s mint sulyos és nyomasztó boltozat szállottak alább és alább. Mielőtt a vihar kitörne, áthatolni rajtok és följük emelkedni, hogy a égiháboru alattok tombolja ki dühét: ez volt a fő-feladat. Szerencsére e nem minden veszély nélküli gyors emelkedés sikerült, a tüzelő egy pillanatig sem szünetelt, s a viharfelhőkön áttörve,

megint megpillanták a hold tiszta arcát. A légsulymérő 10,000 lábnyi magasságot mutatott.

VI.

Másnap a felhők eltűntek, s a föld ismét derült színben mosolygott utasainkra. A szél nyugati irányban ragadta a meglehetősen alább bocsátkozott léggömböt, egyenesen a Hold-hegyek felé, melyek mind világosabban láthatók lőnek. A léghajó már szorosán az általok ölelt völgy felett lebegett. A Tanganayika tó hosszú hegyes vége egészen benyult a hegység félkörébe, s hullámai szeliden tükrözték vissza a magas fák sudarait. Joé szeretett volna leszállani s megfürödni ez idegen tó vizében; Kennedy is halászatról beszélt, — de egyikre sem volt most idő.

— Ha a Hold-hegyeken át akarunk menni, — mondá a skót, — sokkal magasabbra kell emelkednünk.

— Isten meentsen! — felelé Fergusson. — Sőt inkább a szél fordultára várok, hogy vissza keletnek, s aztán az egyenlítő felé ragadjon.

Délben a Viktória az Ukeréne tó vidékéhez közeledett, mely azonban még nem vala látható. A szél csaknem egészen elesöndesedvén, utasaink elhatározták, hogy a két nagy tó közötti síkságon leszállanak s kissé körülnézik magukat ez idegen világban.

Alább-alább creszkedve, a léggömből lefüggő horgony könnyedén horzsolta az ölmagas fü rezgő felszínét.

Egyszerre a léggömb erős rándulást kapott, s azzal megakadt.

— Meg vagyunk fogva, — szólott Fergusson; — valószínűleg a lefüggő horgony a fü alatt a föld valamely emelkedésébe akadt, s ez tartóztat fel.

De alig mondá e szavakat, midőn erős, átható kiáltás reszketteté meg a levegőt, s egyszermind a léghajó gyorsan kezdett mozogni, a nélkül, hogy a horgony megszült kötele csak legkevesebbet is engedett volna.

Egyszerre a fü közt nagy csörtetés halatszott, s egy mozgó, vastag, hosszú hengeralakú valami emelkedett ki a rétből.

(Folyt. köv.)

A csoda-bot.

— Mese. —

Egy természetbuvár egyszer beutazta az Óriás-hegységet és annak gyönyörű völgyeit; figyelmes szemét nem kerülték ki a természet ezer meg ezer apró csodái, melyek a növények világában zöldülnek és virulnak, s melyek az ásványok finom ereiben és rétegeiben lüktetnek; vállán függött fűvész-szelenczéje, mely már meglehetősen nehéz volt, s az utazó nagyon fáradtnak látszék.

— Bárcsak odaát lennék egy lépéssel a városban, — szóla magában; — ott legalább berakhatnám és megszáráthatnám növénygyűjteményemet.

De a városig még két óra járás volt, s pedig mindig lejtős úton kellett mennie, mi nagyon fárasztó; a nap is már nyugodni készült. Az utas meggyorsítá lépteit, midőn egyszerre egy öreg ember lépett eléje a sűrűből, ki nehéz fagaly-csomag alatt görnyedezett; melyet hátán cipélt.

— Ejnye, öregem, — szóla az erőteljes fiatal ember; — ez nem kendnek való munka; senkije sincs odahaza, a ki ezt helyette megtenné?

A megszólított megfordítá fejét s az idegenre szegze fényes, élénk szemét; hosszú fehér szakállá és erősen hajlott sasarra volt.

— Hát ki vigye baza helyettem? Nincsen sem feleségem, sem gyermekem; de rokonom vagy jó barátom sincs.

— Hát akkor adja ide, — szóla a jószívű fűvész; — az én vállam nem is érzi meg e csekély terhet. — Ezzel levette a fagaly-csomagot az öreg ember hátáról s vállára vetette. — Hol a lakása bácsi?

— Hát bizony még jó darab van odáig; erre befelé kanyarodunk a hegyek közé.

— Tehát megint visszafelé megyek, — jaj az én növényeimnek! — szóla a fiatal ember halk hangon, de azért csak ment a kijelölt irányban, jó kedvvel és gyors léptekkel. Majd félórát mulasztott jószívüségé miatt, hát gyorsan letette a fát a kis kunyhó előtt s elbucszott az öregtől. De ez visszatartá őt.

— Messzire akar menni még ma? — kérdé.

— A városba szeretnék menni! ott barátaim vannak, és növényeimet is a sajátóba akarom tenni.

— Oh, hiszen arra holnap is ráér; maradjon inkább a határkorcsmában, jó uram, s nézze meg a napfelkeltét; holnap jó idő lesz, az ég derült.

— Lássá kend bácsi, én már rég eljöttem hazulról, úgy hogy pénzem elfogyott; meg se tudnám fizetni az éjjeli szállást. A városban barátaim majd segítenek rajtam, ámbár zsémbelnek, hogy annyi pénzt költök utazásomra. De nem tehetek róla! — Ha pénzem lenne, akkor kendnek is adtam volna egy kis emléket, jó öregem. —

— Hát ha már csakugyan nem akar maradni, akkor szerencsés utat! — de vegyen egy botot ebből a csomagból, úgy is elég hosszú utat tett vele! ha az ember lejtős úton jár, jó hasznát veheti a botnak.

Az utas mosolyogva fogadta el az öreg ember ajándokát, nem akarván őt visszautasítása által megsérteni; még egyszer megemelte kalapját, jó éjt kívént az öregnek s felemelte a botot, hogy gyorsan tova lépdeljen; — de — hiszen már ott állt a város közepén az ódon városház mellett, s barátja ajtajára kopogott. — Azt hitte, hogy álmodik, homlokához kapott — és csakugyan ébren volt, a növény-szelencze vállán függött, s kezében tartá a botot, melyet az öreg embertől kapott.

— Ejnye, be szórakozott vagyok! most megtettem ezt a hosszú utat, a nélkül, hogy észrevettem volna, — gondolá, fejét csóválva, s aztán kényelembe tette magát barátjánál. Vacsora után rendezte és vizsgálta növényeit, s már éjfélután volt, midőn lefeküdt.

Esti kalandjára nem is gondolt többé, és az egyszerű, faragatlan bot ott pihent a sarokban.

Igy ment az pár napig, de azután megint csak felébredt lelkében az utazási vágy.

— Bárcsak beutazhatnám a világot, — gondolá; — de azt mondják, maradjak itt s vállaljak valami hivatalt. Bárcsak lenne egy marék aranyam, akkor rögtön odább állnék vándorbotommal.

És szomoruan kezébe vette a botot, lassan forgatta kezei közt, gondolván: milyen

pompás lenne most a havasokon át Triestbe vándorolni.

Alig gondolta végig ezen gondolatot, — s ime már ott állt: előtte a tavasz és az adriai tenger, lábainál a hatalmas kereskedelmiváros. Nagyra nyitott szemmel bámulta a lenyugvó napot, s örömteljesen felkurjantott. Egy pillantás a durva, faragatlan botra, melyet kezében tartott, megmagyarázá neki e kellemetes csodát. A tudós aztán beutazta az egész világot, s mint törődött aggastyán visszatért hazájába, és az Óriás-hegységbe zarándokolt, hogy a csodabotot letegye oda, a honnan hozta volt. —

A ki azt megtalálhatná!

Adomák.

— A kis tudákosok. Pisti és Palcsi közt egy ízben a következő párbeszéd kerekedett:

Pisti. Ettél-e már héringet?

Palcsi. Hát hogy ne ettem volna.

Pisti. Mit gondolsz, miért olyan szörnyű sós az a hal?

Palcsi. Miért? hm! — mert a tengerben lakik. Nem ugy van-e?

Pisti. Nem.

Palcsi. Szeretném tudni, miért nem?

Pisti. Hát csak azért, hogy én azt gondolom, hogy a tenger azért sós, mert a héring benne lakik.

Ezen aztán annyira összedisputáltak, hogy utoljára hajba kaptak.

— Naiv gyermek-felelet. Egy magas állásu urtól, ki gyermekeit maga tanítá a vallástanra, egyik fia azt kérdezé:

— Miért imádkozunk így: „add meg nekünk mindennapi kenyerünket,“ és mért nem egyszerűen így: „add meg nekünk kenyerünket“?

Kicsike nővére azonnal válaszolt:

— Mert különben a kenyér nem lenne puha, hanem száraz.

Talányok.

1) Várady Lajostól.

Ha egészem G-vel kezdődik,
Egy megfoghatatlan tárgy vagyok;
Ha szabad vagyok, nincsen erőm,
Zárva pedig terhet hordozok.

Vedd el első betűmet, a G-t:
Mint szelíd lény példánykép vagyok,
Szeretnétek birni, tudom azt,
De én toletek messze szaladok.

2) Lóugrás szerint megfejtendő.

na-	k-	Da-	Az	ta	A	tán	a-
lá-	kék	a	a.	köz-	ég	esir-	fold!
n-	pot	ég,	rész;	zöld	fü-	latt,	u-
Mi	val	mo-	Pe-	e-	li:	Kék	pa-
so-	o-	ki-	Mi	työ-	zöld	dor	B-
S	ra	néz.	g	tő-	r-	gos	lett
l-	lyog-	a	csal-	fold	a	u-	Sán-
nap-	ta,	I-	va-	b-	fi	fe-	Han-

3) Szerényi Gézától.

1. 4. 5. Ezt bizony senki sem szereti,
 1. 2. 3. 4. Keresztelésnél szokott lenni.
 5. 4. 1. Csupán hátrafelé megy.
 4. 5. Ennek egyik vége hegy,
 - 1—7. Magyarország egy városa,
- Híres ennek erős vára.

4) Kleé Mariskától.

K k

5) Ifj. Ludvigh Jánostól.

R d ly k i a h o

6) Illiny Sándortól.

3. 4. 5. Várelfoglalásra hasznos,
Egyik ellenségnek káros.
7. 8. 9. Ilyen felleg kellemetlen,
Nyár e nélkül lehetetlen.
3. 4. 6. Némely háznak ez fedele,
Pénzt is verhetnek belőle.
3. 4. 5. 6. Ez egészet soha sem tesz.
1. 2. 3. 4. 5. 6. Mesterember szerszáma ez.
5. 6. 4. 3. 2. Rajta sok kalász megfordul,
És ott jár ez ám csak pórúl.
1. 2. Néha szépen dúsan terem,
Elhelyezése még sem verem.
- 1—9. Ácsok csinálnak eleget,
És bizony többször fehéret.

Megfejtési határidő: május hó 20-dika.

TARTALOM.

A bűvész (Elbeszélés. — Folytatás.) — Megjött a kikelet. — A fecske — A tündérek kedvencei. (Mese. Vége.) — Az anya és gyermeke. — A koldus. — A vízsepp csodái. (Vége.) — Az áruló bűnhődése (Vége) — Tiszai komp. (Képpel.) — Öt hét léghajón. (Képekkel.) — A csodabot. (Mese.) — Adomák. — Talányok.

Felölös szerkesztő: K. Beniczky Irma.